

fik af hans Udtalelser til os, maatte være dette, at det var en Sag, som der slet ikke kunde være Tale om, det var de allieredes egen Opfattelse af Tingene, det her kom an paa, og vi havde ikke noget som helst her at kunne gøre. Dette stemmer ikke ganske med hans Udtalelser i Rigsdagen den 30. Juli, da han omtalte alle de herhenhørende Forhold, og da han blandt andet udtalte følgende, Rigsdagstidenden Sp. 6634 — jeg maa maaske faa Lov til at citere det, det lyder saaledes: „Jeg vil gøre den Bemærkning, at der har været et Tidspunkt, hvor man kunde have rejst Spørgsmaalet“ — om Rømningen — „lige saavel som man gjorde med Hensyn til Afstemningszonen, som vi var blevet bekendt med i en Mellemtid, inden Traktaten endnu var færdig og underskrevet. Da kunde man gøre Forestillinger, og det har lykkeligvis haft det Resultat, jeg har nævnt. I Mellemtiden mellem den 16. Juni og den 28. Juni, da Underskriften fandt Sted, havde Tiden været til at gøre Skridt med Hensyn til Spørgsmaalet“ — altsaa Spørgsmaalet om Rømningen. Der erkender den ærede Udenrigsminister selv, at Tidspunktet havde været der; han forsøgte dette Tidspunkt, og jeg spørger ham herfra: Hvorfor? Jeg vil svare: fordi det Spørgsmaal ikke interesserede ham det bitterste. Han lod det Spørgsmaal ligge, og da vi kom op og rejste Sagen for ham, afviste han os ganske koldt og tilkendegav, at dette, overhovedet at tænke sig, at vi kunde rejse et saadant Spørgsmaal overfor Fredskonferencen, betød intet, var nærmest et Indfald fra vor Side.

Vi ønskede 3die Zone rømmet, har arbejdet paa det i alle Sagens Stadier for at fremme Afstemningsforholdene i 2den Zone, og angaaende denne Zone er Stillingen den, at vi opfatter 2den Zone som de blandede Distrikters Zone. Vi ved, at Tysk og Dansk løber ind i hinanden, der er Enklaver i tysk Omraade, hvor der er Danske, og omvendt. Vi opfatter denne 2den Zone saaledes, at her maa der skønnes over, hvad der efter de historiske Forhold, efter Ret og Billighed, efter Befolkningens Sindelag, og efter hvad Befolkningen stemte for i de paagældende Distrikter før Voldsherredømmet i 1867, hvad der efter alt dette er rimeligt.

Naar den højtærede Minister saa spørger os, om vi vilde tage 2den Zone, selv om Afstemningen ikke gav blankt Flertal for Danmark, saa svarer vi: Ja, det vil vi. Vi vil tage den ud fra de Grunde, jeg her nævner, men ogsaa og navnlig

ud fra den Betragtning, som det ærede Medlem fra Odense (Marott), der som Socialdemokrat udtalte sig om dette Spørgsmaal, gjorde gældende, nemlig, at vi ikke anerkender, at en Uret, en Voldsgerning, udført 1864 og 1867 — 1864 ved Tyskernes Angreb paa os og 1867 ved dette, at Tyskland ikke gennemførte den Afstemning, det havde lovet os — gøres god igen paa anden Maade end ved, at der gives den danske Befolkning dernede en Adgang til paa de lempeligst mulige Vilkaar at komme tilbage til Danmark. Vi regner ogsaa, at Tyskerne vil være interesserede heri — ikke de Tyskere, som mener, at Flensborg er en god gammel tysk By, for de ved jo ingen Besked om Forholdene, men de Tyskere, der virkelig ved Besked om Forholdene og ogsaa ved, at et ordentligt Forhold mellem Tysk og Dansk kommer der ikke, for Uretten fra 1864 og 1867 er gjort god igen overfor den nordslesvigske Befolkning. Der har Danmark en folkelig-historisk Ret, ikke alene en historisk Ret, men en folkelig historisk Ret, og paa denne Ret har mit Parti staaet og staaer mit Parti.

Men derfor er en Afstemning alligevel betydningsfuld for os. Den er for os vejledende. Den kan jo blandt andet vise Distrikter, som det vilde være højest urigtigt at tage ind til Danmark. Den er ikke afgørende, men det er den jo heller ikke ifølge det Grundlag, som er givet os med Hensyn til denne Overtagelse, idet man fra Ententens Side udtrykkelig erklærer, at man vil tage geografiske og økonomiske Hensyn, Hensyn, som altsaa ligger udenfor selve Afstemningen. Og det er Ministeriet gaaet ind paa. Men dernæst regner vi ogsaa med, at naar Tallene skal vejes, er Ministeriets Forsømmelse med Hensyn til Rømningen af 3die Zone en Ting, der skal veje med til Fordel for Danskheden i 2den Zone.

Den højtærede Minister talte i denne Forbindelse om Anneksjoner, vi vilde annektere. Han sammenlignede der igen 2den Zone med 3die Zone og gav det Udseende af, at det Danmark, fra hvem man tog Nordslesvig, annekterede, hvis det fik det tilbage. Hvis der f. Eks. i Flensborg ikke var et absolut Flertal, saa annekterede vi Flensborg. Det er en højest ejendommeligt Udtalelse af en dansk Minister, en i og for sig bemærkelsesværdig Udtalelse. Men denne Sammenstilling af 2den Zone som et tysk Distrikt, som vi vil annektere, er desuden i Modstrid med den højtærede Udenrigsministers egne Udtalel-